

kapital paa 400,000 Kr. Den giver i nogle Aar et Par Procents Udbytte, Aktierne kunne ikke sælges for mere end Halvdelen af den paalydende Værdi, og Forretningen er i Virkeligheden kun 200,000 Kr. værd. Saa vedtager man at nedskrive Aktiekapitalen til Halvdelen, og fra næste Morgen efter den Generalforsamling, hvorpaa det er vedtaget, skulde Arbejderne være fritagne for at skrabe Merværdi sammen til en Kapital, som ikke har eksisteret og faktisk nu ikke eksisterer. Jeg er vis paa, at de mærke ikke mindste Forskel, de arbejde under de samme Vilkaar som i andre Forretninger, faa den samme Dag-løn og den samme Akkordpris.

Ligeledes udtalte det ærede Medlem, at naar en bestaaende Forretning overgaar til et Aktieselskab, siger man, at denne Forretning er saa og saa meget værd, skønt man ikke har Spor af Sikkerhed for, at den vil vedblive at være en lige saa god Forretning. Det er rigtigt, men jeg ved ikke, hvor man skulde faa en saadan Sikkerhed fra. Det er vist, at mangfoldige Forretninger, som gaa over til Aktieselskaber, ere satte til en større Pris, end de virkelig ere værd. Det ærede Medlem mente, at det burde forhindres ved en Aktielov, Prisen skulde være i Overensstemmelse med den Sikkerhed, der var for, at Forretningen i Fremtiden vil blive lige saa god, som den var i Øjeblikket. Men det er en ganske umulig Fordring. Hvor skulde man faa en saadan Sikkerhed fra? Denne Sikkerhed har heller ikke Socialdemokratiet, hvad enten det køber Margarinefabrikker eller Ølbryggerier. Med Hensyn til denne Sikkerhed, som det ærede Medlem fremsatte som det første Krav, han vilde stille til en, som han udtrykker sig, moderne Aktielovgivning, kan jeg sige, at dette Krav er af den Art, at jeg ikke tør vente at kunne fremsætte et Forslag til en Aktielov, som vil kunne tilfredsstille det ærede Medlem, det vil i alt Fald ikke kunne bygges paa det omtalte foreliggende Udkast fra den nedsatte Kommission — jeg vil for Kortheds Skyld kalde den en Kommission, skønt det ikke var en Kommission. Det ærede Medlems første Krav er, at den Vurdering, som danner Grundlaget, foretages saaledes, at Overkapitalisering er umulig. Det skulde Loven altsaa først og fremmest sørge for. Maa jeg dertil kun bemærke, at det hedder i Kommissionsbetænkningen — jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier. — Efter først at have omtalt, at i opad-gaaende Tider er der altid Iver hos Folk

efter at faa fat paa Aktier i ny Foretagender, siger Kommissionen, at Lovgivningens „Opgave kan lige saa lidt her som ellers være den, at optræde som Formyndere for de uforstandige, Derfor bør den hverken tilbyde eller kan den byde nogen Garanti for, at et udbudt Foretagende vil blive lønnende i Længden. Den kan end ikke give nogen direkte Sikkerhed for, at Selskabet fra først af stiftes paa et solidt Grundlag, navnlig med Aktier, der svare til den angivne Værdi. De Forsøg, der andetsteds i saa Henseende have været gjort, have alle vist sig ganske utilfredsstillende“.

Ligeledes ønskede det ærede Medlem, at det Forslag til en Aktielov, som han mente jeg burde fremsætte, skulde have en Bestemmelse til Regulering af Bestyrelsens Gage, idet han henviste til, at Bestyrelsens Gage i et større Foretagende for nylig var bleven fordoblet, uden at der var den mindste Anledning dertil. Jeg kan heller ikke tænke mig nogen Mulighed for, at Staten skulde kunne foreskrive, hvad et privat Selskab maatte byde sin Direktion og Bestyrelse. Om denne Sag hedder det i Kommissionsbetænkningen, at Administration og Bestyrelse kan lønnes saavel med et fast Vederlag som med Tantième af Nettofortjenesten, men ikke med Andel i Selskabets Bruttoindtægt — det sidste stemmer med den tyske Aktielovgivning, og det foreslaas for at modvirke mulig Tilbøjelighed hos de paagældende til at drive Forretningen op til et stort Omfang uden Hensyn til, om den giver et tilsvarende Udbytte. Saa langt kan Lovgivningen muligvis gaa for paa dette Omraade at sikre Aktionærernes Interesser, men at fastsætte et Maksimum for Bestyrelsens Løn eller at umuliggøre det for et større efterhaanden voksende og rigt Selskab at forøge sin Bestyrelses Gage, det er ganske umuligt.

Naar endelig det ærede Medlem vilde have en Garanti for, at et Bestyrelsesmedlem af et Aktieselskab ikke maatte benytte sin Viden om Selskabets Anliggender til at gøre sig Fordel paa Selskabets Bekostning, saa forandrer jo den sidste Tilføjelse Sagen noget. Men hvorledes skal man

Rettelse.

Sp. 335, L. 12—13 f. n.: „Repræsentantskabet“, læs „Repræsentanter“.